

Žili byli všichni v ráji šťastni jako kočky –

Váleli se v hebké trávě a nechýbělo jim vůbec nic: hledali bukvice, vyhřívali se na slunci, mazlili se, ochutnávali a proplétali si údy navzájem, laškovně spolu zápasíce –

A slunce vycházelo a zapadalo a božská energie

Přecházela z jedné formy v druhou –

A ta v další a ta v další a tak dál...

A všechno živé oddávalo se tomu plynutí jako ptáci

Vzduchu a ryby vodám –

A jedna potvora žrala druhou – a všechno bylo v pořádku-

A bylo to tak tisíc let a tisíc tisíců těch let -i pravil Nejvyšší nejoddanějšímu svému anděli, který Mu právě olizoval prsty u nohou: Táhni do skal, Všiváku, nudíš mě!

A v oddaném Všivákovi zahřmělo - na místě zčernal jako každý provinilec –

A nechápaje ničeho, odplížil se stranou, aby se chvěl;

A není už pro něj voda vodou, tráva travou, noc nocí a den dnem –

Vše se svinulo do svíjející se úzkosti: znehybňující -ochromující – dusící – v jeho očích prší, břicho má plné hadů a v srdci jen zimu a tmu a ticho bez ozvěny, když sténá bez hlesu: mé srdce pukni, ať už lehnu prachem -mé oči, vytečte na ten prach -má černá duše, opusť tělo a už se nevracej; vždyť slunce svítí stejně na všechny, jen nade mnou je mrak, neboť pupečník Jeho lásky do tepal a jiné živiny není, když už se nesmím válet v trávě Jemu u nohou...!

...ech, Všiváku, Všiváku,

Dokud vodám vládí Bůh Vod a větrům Bůh Větru, dokud v trávě přebýval Bůh Trav a slunce hřálo všechny stejně, bylo volno na světě – ale k čemu to, Všiváku, řekni? Jak poznáš světlo, neznaje tmy? Jak poznáš dobro, neznaje zla? Aha? Nepoznáš – nevíš. Protože jsi blbej. Dyť ty to ani poznat nechceš, Všiváku, přiznej to! Dyť tobě stačilo válet se v trávě Jemu u nohou... jenomže Jemu to nestačí: pro Něj je to málo, On žádá víc; On chce vidět nějaký pohyb – změnu – vývoj – výsledky;

A tobě On s tím vývojem pomůže, On si tě vybral! Chce tě mít dokonalého, protože tě miluje, Všiváku, chápeš? Proto ti ve své nekonečné dobrotivosti dá zažít mnohá protivenství: prožene tě žalem a bídou a strážní; vypudí tě z matčina klína rovnou do vichru zloby – abys to překonal; abys byl lepší! - Není to skvělé? Navštíví tě utrpením a bolestí a slzami a krví a potem... - máš radost? Všiváku? Co?

...ech – namísto díků se svíjíš v blátě, plesnivý hlupče!

...ach, tohle já mám rád – když raněná duše pouští šťávu jako řatý strom – vždyť jen poraněná mušle zrodí perlu a jen zraněný úl vydá propolis... proto miluji umění. Velmi. Je léčivé – a taky není tak fádny jako život...

Zoufalstvím ochromen neslyšně štká oddaný Všivák, volaje pána, který ho opustil – ale Nejvyšší na to nic. Nebdíl nad tím plesnivým hlupcem, který si přízně neváží – není ani nikde kolem: asi někam odešel. Někam jinam prostě. Má zřejmě nějakou práci. Něco důležitějšího – a Všiváka nechal být.

A všechna hovada se v klidu žerou a množí dál a slunce na ně svítí stejně na všechny – jen na Všiváka ne; a tak se zahrabal do země, aby nebyl tak sám...

A tak vždy, když se setmí a všechna hovada, šťastná ve své nevědomosti, se ukládají k spánku, u Všivákova lože z hlíny stojí tiše nepohřbený Bůh...

...vy ten život berete moc vážně, pane, nesmíte ho brát zas tak moc vážně...

Tohleto mi neříkejte, pane, tomu já nerozumím, a to mě sere, když tomu nerozumím; já vám ale něco řeknu, pane, tohle si myslejí inteligentní lidi, že sou vostatní taky inteligentní, že se to dá naučit, bejt inteligentní, že to může každěj, ale vono to tak není, pane, to si jenom všichni ty inteligentní myslejí!

Všivák pohřbívá Boha, pravda, každý den – ale Bůh se mu vrací: každou noc. Všechno vidí a nepomůže.

...kdo jsi, abys mne soudil? Ty Ješitný Starce? Ty Staviteli Latí? Ty Pšouku Absolutna?! Energetický výboji!! Plyne!! Nedělej, že spíš! Najdu si jiného Boha, když jsi tak krutý!

...hele, mladej, uklidni se – nikdo to nemáme lehký; podívej, voda: takovejch překážek v cestě, a jak se snaží... anebo tady: mraveneček: vystavěl si pěšinku – a hele: cvrnk! – a už ji nemá! Už ji má zbořenou! A musí stavět znova, chudáček malej – blbej – no – a vidíš: neremcá a maká a maká... Tak ty taky neremcej a koukej makat, my už ten svět nějak zvorganizujem i bez tebe, je ti to jasný? ...Nebudeš mí ti jiného Boha přede mnou...!!!

A takto se ke Všivákovi modlíme: Oddaný Všiváku, bratře náš!

Ty, jenž vyvolen za nás se v úzkosti svíjíš, ty, za nás zavržený, za nás trpící, za nás se donekonečna snažící,

Odpust' nám naši špatnost, v níž nezkušený setrváváme,

Jakož i my šiji odpouštíme, ubozí a slabí –

- Ale my už sme holt takoví – co si na nás vezmeš –

Kníže náš!

Slunce našich dnů!

Přimluv se za nás!

Dyť se na nás podívej: naše ženy jsou čím dál těhotnější,

Naše děti chtějí ještě dražší hračky, naše huby chtějí žrát a v těle síly není ach ouvej, slunéčko naše! Spáso!

Přimluv se za nás!

Že to s Nejvyšším zas nějak srovnáš –

Dyť ty to s Nim tak pěkně umíš –

To by žádněj z nás nedokázal –

Tak ho ukecat –

Jako ty –

Vykupiteli!

Přimluv se za nás!

Čeče dyť ty seš muj jedinej kámoš, ty vole! Dyť ty seš jedinej, koho já na světě mám...! Koukni se na mě: vidíš? Já brečím! Já normálně brečím...! Já když šiji uvědomim, tu svoji děsivou samotu... a bezmocnost... a slabost... jak furt neumim odolávat hříchu: to vždycky odolávám a odolávám – a najednou

Koukám, že sem zas neodolal... co naděláš... to byli jiný frajeři, co odolávali a odolávali a – nakonec taky neodolali... co ti budu povídat – to ty víš sám nejlíp... přimluv se za nás!

Tady máš buvolí nohu a nějaký rozinky – to by dneska mělo stačit, já tendle kvartál zas tak moc nezlobil...

Vono ani nebylo proč... ani s kým... dyť to znáš... někdy je to děsný...

Já když si ji uvědomím, tu svoji samotu, tak normálně brečím a chce se mi pít... přimluv se za nás!

Takže jo? Platí? Můžu se spolehnout? Dík!!

Já věděl, že seš kámoš! Amen

Nebeskou Pannu prý objevil pošťák, když hledal ztracenou čepici. Prodíral se křovím – když tu náhle úžasná záře – a ona to Nebeská Panna sedí na třešni. Ihned zavolal četníky; stříleli po ní – jenže se ne a ne strefit: vždycky jim přelítla na jiný strom. Zavolali teda na pomoc vesničany – a že budem kácet. Našinci jsou líní – ale když už jednou dostanou zapláceno – a taky sme byli zvědaví, co bude, až padne poslední strom: vydrží Panna jenom tak ve vzduchu? Anebo spadne do trávy? Mohli bysme ji chytit do klece – co tak asi žere? Že bysme ji drželi na chov... jenomže co k ní připouštět... to se všechno musí zjistit: jestli je k jídlu, a tak... kdyby tak chtěla bejt samoplodná, jedlá a lehce omamná... mohli bysme ji vyvážet... ..když byly všechny třešně pokácené, proměnila se Panna v bílou holubici a ulítla. A vtom jsme si všichni uvědomili, jak jsme ji měli rádi: jaká byla hodná a moudrá a laskavá; jak nás všechny milovala a my se nechali pošťákem obelstít...

Hořce jsme plakali a prosili za odpuštění, ale Nebeskou Pannu už nikdo nikdy neviděl... Byla prohlášena za svatou a pošťák slavnostně upálen na jejím náměstí.

A země se kolébá v rytmu jeho dechu: nahoru -dolů, nahoru – dolů, vyhoupla mu nohy výš a ještě výš, táhne je vzhůru – a on je následuje, nasát a vdechnut; bez vlády, oddaně – jako se oddáváme pádu-

...ráno září čistotou, protože svět byl právě stvořen: doružova vyspalá tráva, odpočaté nebe i průzračný vzduch –

Ptáci se domlouvají: prtví-prtví, ccc-ccc, tituíí, ti-tuíí, tip, tip, tip, kuíí-ccc, trrr-íju, tydu, tydu, tydu

Všechno je zářivě jasné, neposkrvněné a nové. Všivák, natažen v trávě pod stromem, vdechuje ranní vůně a vnímá svou tíži. Nad ním se prohání roj ranních vil: jejich nehmotná těla se ve slunci mihotají, tetelí a chví, tvoříce duhovou klenbu. Pohnout se je příjemné jako si vytrhnout zub. Všechny ranní životy jsou už v plné práci, aby provedly, co je třeba, než je vystřídají životy dopolední, po nichž přijdou životy polední, odpolední, večerní, noční, atakdál – aniž se kdy potkají, aniž se o sobě dozvědí jinak než z pohádek starých chův... Všivák setrvává v tom blahodárném polovědomí nechávaje svou dětskou duši spontánně se radovat z nekonečnosti vesmíru...

Zívl a protáhl se. Všechno kolem je v naprostém pořádku: mysl má jasnou a v ní klidné, samozřejmé vědomí všech velkých činů, pro něž byl zrozen: osvobodí nemocné lidstvo. Zachrání svět. Najde si ženu. Dožije v míru a hojnosti. Bude mít veliký bílý dům s velikou vanou. Zde bude ležet. Odtud bude moudře a laskavě řídit svět. Je to tak prosté... Vesmír je dokonalý, jak je. I hnědý kloubnatý Evženek, obtácející ve spánku větev jako nemocný had, vypadá krásný...

Hlasitě chrápl, čímž se vzbudil a huba mu začala žvanit: koukni se, asi takhle; proti větru se chcát nedá. A šoustat nemá cenu, protože lev to udělá stokrát za den. Anebo dvacetkrát, co já vim. Prostě víc než jednou. A potom spí sto dní. Život, povídáš. Ten tvůj je nekonečně fádňejší než dějiny tohodle trávníku. Já nevím, jak ty, ale někteří ostnokožci to řeší amputací. Co je teď, den nebo noc? Všivákovi se zachtělo vzdálit se hladce a tiše, jako odplouvá suchý list, právě dopadly na hladinu... Zavrtěl se, vzdychl a mírně se předklonil ve zdvořilé snaze vnímat rachot slov, která Evženek drtí v hubě, zvolna opět kysna, žlukna a vrásněje, až je zase nekonečně ošklivý.

...zakrátko přišel muž a začal vyprávět příběh starého tygra. Ten tygr se cítil stár a velmi unaven, a tak se rozhodl, že už nebude krmit zadarmo všechnu tu ostatní zvěř, ale že všechno své sežere sám. Jak řekl, tak udělal. Uštvál antilopu – a sám se pak divil, jak nepříjemné bylo odhánět ostatní zvířata, která se jako vždy shromáždila kolem v očekávání hostiny, jak mu kazila chuť jejich závist, jak mu scházel jejich obdiv a vděk, jaké potíže měl s uskladněním a jak mu pak velmi nechutnalo smrduté, rozkládající se maso... Mnoho mladých, křehkých antilop se mezitím prohnalo kolem, než dojedl tu svou – a než sám sebou zhnusen, přiotráven a k smrti unaven, ten tygr posel...

...pak přišla žena a řekla: já ti to musím říct, poutnice, já nenávidím svoje děti a řeknu ti proč: kdyby jich nebylo, nebyla bych k němu navěky připoutaná – k tomu prevítovi – ale protože je mám, jsem k němu připoutaná – k prevítovi – a on to ví – prevít – a trajdá si svobodně, kde se mu zlíbí, a já musím být doma u dětí, připoutaná. Ty děti, to jsou moje řetězy, moje okovy – mé milé, hodné a sladké koule na nohou – chudinky – za nic nemůžou -kdyby se jim tak něco nedejbože – bojím se o ně, moc se o ně bojím, aby se jim něco – zatím jsem je aspoň zavřela do klece...

...a přišel muž těkavého pohledu a vyprávěl příběh kuřete, jehož skořápka se rozhodla, že se nedá rozbít. Proč by se měla obětovat jinému životu? Vždyť ani neví, co pěkného by ji ještě mohlo potkat – kolik skořápek takto odchází ze světa v plné síle, brzo a zbytečně – a jen proto, že ustoupily jakémusi kuřeti – ne: za žádnou cenu nedovolí, aby se tam uvnitř vyvinul jedinec tak absurdně silný, že by ji rozbil – ne: bude se držet ze všech svých sil, bude první skořápkou, která se nedá, která uchopí svůj osud do svých vlastních rukou... Kuře uvnitř se zadusilo. Skořápka vzrušená očekáváním se těšila na skvělou budoucnost. Poslední, co slyšela, bylo: hele, pukavec – a vyhodili ji na hnůj...

...a jiná žena řekla, nežijú pro nic, než pro svou dceru; jsme úplně jako kamarádky, takové rozhihnané holčičky: stejně se chichotáme, stejně se oblékáme, stejně se češeme – ve stejný den umřeme, to jsme si slíbily...

...a přišel muž a řekl: zabil jsem svého syna, protože mě dost nemiloval. Odpuštění nežádám – kašlu na vaše odpuštění: neměl mě rád – aspoň se teď můžu plně věnovat svému psovi –

...a jiný muž řekl: jsem umělec; jsem totiž malíř. Můj syn chce být také malířem. Jestli bude můj syn jednou lepší než já, můj život ztratí smysl a umřu, to vím...

...a jiný řekl: snědl jsem svého bratra ještě v lůně matčině, abych mohl dědit...

...a jiný řekl: už odmala jsem si připadal vedle svého otce nicotný a slabý – až teď se mi podařilo zvítězit nad ním co do počtu dětí 9:8;

...a jiný řekl: postavil jsem dům, do kterého jsem svou rodinu uzavřel, aby se tolik nerozbihala -abych ji měl pěkně pohromadě a v bezpečí: musel jsem do oken vsadit mříže a taky dát masivní závory ke dveřím, protože děti mívají tendenci utíkat -znáte děti – zvlášť když jsou malé, tak do pětadvaceti – ale teď, teď, už je to lepší...

..jiný muž řekl: ženy jsou bytosti proradné a plné hříchu: mohu to dokázat: kdykoli myslím na hřích, myslím na ženu. Ona je zpěvačka; byla. Zakázal jsem to. Dobře jsem je slyšel, jak spolu s jedním chlápkem – přímo na veřejnosti – nestydatě a všem na očích – splétali své hlasy...

...a jedna žena řekla: on mne chtěl opustit – ON, taková nula, taková moucha, takové nic! – MĚ!, která si ho vzala ze soucitu a zůstala s ním, že pořád tak škemral – to bylo nářku a proseb a slz, když jsem od něj chtěla odejít – a teď, po tom všem, si troufá chtít odejít on?? Co si to dovoluje, parchant? Kdo si myslí, že je? – nene, chlapečku, řekla jsem mu, tak snadný to nebude: ty se mnou zůstaneš, kdybych tě měla zmrazčit: kdybych ti měla nohy usekat a dosmrtil tě nosit, kdybych ti měla

ruce uřezat a dosmrti tě krmit; kdybych ti měla oči vypálit a dosmrti ti vyprávět, jak je ten svět – ty zůstaneš se mnou! – tak jsem mu to řekla – a tak jsme spolu zůstali – Ó, požehnej nám, poutnice!
To řekla žena se slepým mrzákem na zádech a klekla do prachu...

Reportér: A co bylo pak?

Paní: Nic – On najednou zmizel. Ta ohnivá koule byla prostě pryč – tak jsem se zvedla a šla jsem domů.

Reportér: Byla jste nějak popálená nebo tak? Paní: Ne – ani ne – moc ne. Vlastně nevím, už je to dávno. Prostě to zmizelo. On zmizel. Byl to On, tím jsem si jista.

Čtyřicátník: Já Ho taky viděl – šel jsem zrovna s manželkou touhle ulicí, jednou takhle k večeru, a najednou koukám: prší uzené makrely. Velmi jsme se tomu s manželkou divili: Jak to, říkali jsme si, jak to, že prší uzené makrely? Není to nějaké divné? Protože nebe bylo bez mráčku -Reportér: A dál?

Čtyřicátník: No, jak říkám: záhony plné uzených makrel a trávničky taky a chodníky a balkony a střechy. Jsem si jist, že to byl On. Dělník: Já jednou zrovna lez do vany – a najednou koukám: ve vaně had. Tak třicet metrů, esli ne víc. Říkám si, co to má znamenat, tohleto? Co dělá v mé vaně had? Není to zas nějaký tažení proti vod-borům? – a najednou on se vám proti mně vztyčil – hlavu jako kůň – a na ní takový jakoby rohy -a kouká na mě těma svejma velkejma žlutejma vočima – mně vám bylo v tu chvíli jasné, že jestli hned nezmizím, tak bude zle, že ta vana je jeho. Aspoň pro dnešek. Tak jsem z tý koupelny výpad -teda já hnal! – no – a když jsem se za tejdén vrátil, had byl ten tam. Jenom takovej zvláštní pach tam po něm zbyl – nevím, k čemu to přirovnat – desinfekce? Shnilý jablka? Dodneška to cejtím – to musel bejt On, to je jasné, sem si tím jistej... Učitelka: Já myslím, že jsem také měla tu čest – vedla jsem tehdy třídu tam tudy parkem, bylo to dopoledne – ve středu – asi před pětadvaceti lety – šli jsme zrovna tam po té cestičce, a tu proti nám z křoví vystoupil muž. Ošumtělý, zarostlý, v dlouhém kabátě – myslela jsem si – víte co – prostě jsem se lekla – a ještě kolem ty děti – ale on se na mě jenom tak nějak smutně, velmi smutně zadíval – a pak se otočil a šel pryč. Jsem si jista, že to byl On. Ten jeho pohled nikdy nezapomenu... Muž s bradkou: Prosim vás, co to tady plácáte, dneska přece každý dítě ví, že Všivák neexistuje! Je to mýtická postava! Abstraktní pojem, jako bílý jednorožec, čert nebo socialismus! Nikdo muži neoponuje a nikdo se k němu nepřidává. Svědci, kteří právě domluvili, se trpělivě dívají stranou s pocitem laskavé převahy a zdvořile čekají, až muž skončí. Reportér diriguje kameru ke středu dění, zvukař drží mikrofon muži pod bradou, kameraman to všechno točí. Muž s bradkou: (do ticha) Lidé, probud'te se! Žádný spasitel nás nespasí! Nikdo za nás netrpěl, nikdo za nás nebude orodovat! Všechno si musíme vytrpět a vydobýt sami! Dav: (nesouhlasně mručí.) Plešatý: helevole sklapni!

Muž s bradkou: Ano, pojďme si o věci promluvit: budeme-li spolu diskutovat, vnaďte, že si porozumíme!

Zena z davu: Na tebe není nikdo zvedavej! Dav: (souhlasné mručení) Muž s bradkou: (zmlkne)

(Mezi náma, profesor je vůl. My, co tajně uctíváme Všiváka a jsme proti oficiální ortodoxii Panny, my o tom víme svý...)

Další svědek: Já myslím, že von nás zatím jenom pozoruje, jestli si zasloužíme bejt spasený. Já měl jednu kočku – a u tý sem vyloženě cejtíl, jak vona mě zkoumá. Jak mě pozoruje. Furt za mnou a co to dělám a kam to dám a co to jim a do všeho čumák – no já už z toho byl fakt nervózní – a jak byla na mě našťvaná, když sem se napil! – až jednou, sem přišel nějak dřív z hospody, a sem ji přistíh, jak si čte: civěla do jízdniho řádu a listovala tlapkou, jako když něco hledá. Ale jak zmerčila, že po ní koukám, začala se hned protahovat a lízat a dělat kočku, ale já ji dobře viděl!! A dobře vím, že to byl Von! Natuty to byl jasnej Von... protože hned ten den se někam zdejchla – asi už našla svůj spoj...

Kameraman s kamerou na rameni obchází svědky, asistentka pudruje nosy, dav houstne.

I viděl Všivák, že svět je velmi podivný...

Hřebík do hlavy – brouk do rakve: Blátotlači! Zlatouště! Vševěde! Všetlači! Blátouště! Zlatověde!
Zlatotlači! Všeúste! Blátověde! Přimluv se za nás!

V Nejlepší zemi žijí nejlepší lidé, kteří mají úplně všechno, vědí všechno a znají všechno. Jsou totiž ze všech národů nejlepší a jsou z toho upřímně nešťastní: ach my nejlepší, říkají si, my nemáme oč usilovat a k čemu cílit, s kým soutěžit a pro co žít, neboť naše země je nejlepší a nad ni není, a tak kam přijdem, tam najdem jen licoměrnost a závist a žebrotu, protože všichni ostatní žijí v horších zemích, než je ta naše;

Jenomže naši staří, kteří učinili tuto zem nejlepší, jsou už staří, a naši mladí, kteří by měli – atakdál -ti se jenom tak povalují, protože kam se hnát, když tohle je při vši své mizérii pořád to nejlepší, co na globu najdeš –

- a tak mnozí mladí platí ďáblu životem za sny o absolutním jinde, čichají ďábla, pouštějí si ho do žil a ohlušení tepotem vlastní krve řvou: hej, Bože, tohle je všechno, co umíš? To ses teda moc nevytáh, to sem čekal víc!

- a denně přirážejí k našim břehům bárky a čluny s tisíci přistěhovalců z horších zemí, kteří vědí, že to, na co by doma dřeli dvacet let, najdou u nás na Horách odpadků; a denně přirážejí k našim břehům dva tři koráby nějakého velvyslance či krále se žádostí o duchovní podporu, finanční podporu či vojenskou podporu,

Anebo jenom tak, hodit voko, chvíli pobejt a nakoupit nějaký ty nesmysly – Dyť je tu taky co k maní: záclony na okna tak silné, že udělají ze dne tmu – a lampy tak silné, že udělají z noci den;

Víno bez alkoholu, káva bez kofeinu, dorty bez cukru, cigarety bez nikotinu a bezkontaktní sex; neprůstředné hedvábí na svatební šaty; máme tu umělé květiny, které není třeba zalévat, umělé stromy s umělým ptactvem ve větvích, milenky dokonalých tvarů a lačných úst; mocně vyvinuté milence pevného objetí, o několika rychlostech s automatickým přepínáním, vše v několika velikostech a barvách, s dodáním do domu a energetickým zdrojem v ceně;

Můžeme nabídnout rychlá opouštědla, vzdalovadla a prchadla jinam; iluzory, zapomínače, oblbováky a mnoho jiného, barevného a pestrého, čím se může zaobírat každý, kdo neví, jak utlouct ten čas, co ještě zbývá...

Chcete být dokonalí a smát se na břehu moře jako ti krasavci na našem letáčku? Přijďte do našeho fit-centra!

Chcete získat zpět ztracenou originalitu, klid a vědomí vlastní osobnosti? Přijďte do našeho fat-centra!

Kupte si vozy black-line pro jízdu v noci a vozy silver-line pro jízdu podél moře za ranního rozbřesku a vozy dead-line najedno použití! Máme tu také mnoho pomocných strojů k dostání, které skvěle usnadňují život: pletou, šijou, vaří, myjou, pečou, smaží, perou, žehlí, čistí, nakupují v supermarketech, zalévají květiny, telefonují rodičům, hrají si s dětmi, diskutují s manželem o jeho práci, chodí do sauny, na masáže a cvičit a vůbec nestárnou: samy se opravují, renovují, čistí, demontují a hážou do šrotu;

A fungují u nás i mnohé velmi užitečné služby, které zjednodušují život: přečetli jsme za vás – procestovali jsme za vás – prožili jsme za vás a snědli jsme za vás;

Lze se dovolat milenky na telefonu, poddajné i chtivé – a milence na telefonu, brutálního i něžného, a matky na telefonu, laskavé a hodné, která za příplatek zazpívá ukolébavku, a otce na telefonu, plného pochopení, který si cení vaší práce a důvěřuje vám; Lze se dovolat i absolutního přítele, kterému se můžete se vším svěřit, a také posla dobrých zpráv, který vám potvrdí, že váš úhlavní přítel právě zkrachoval, jeho syn krade a manželka šlape chodník, zatímco vaše akcie jdou nahoru; A ještě mnoho jiných podivuhodností tu máme a jsme velmi, velmi ustaraní, protože cítíme obrovskou tíhu odpovědností za osud světa, který nemotorně klopýtá v našich stopách, a tak se ani ze svých skvělých hraček nijak radovat nemůžem...

Malá země je vlastně stejně veliká jako většina ostatních zemí, ale nějak tu zdomácnělo přesvědčení, že je malá a že co produkuje, je taky malé: její myslitelé že myslí malé myšlenky a její lidé že tvoří nicotné věci. Ten mýtus je čas od času účinně udržován v zájmu cizích mocností, takže přechází z otce na syna, a tak se lidé té země cítí také malí a své dějiny pokládají za marné. Je to tu tak vžitě, že se na ulicích běžně zdraví: čau, my sme tak blbej národ, tak se měj. A tak je zvykem míjet naprosto bez zájmu, co se kdy povedlo, zato však velikou pozornost se patří věnovat prohrám: noviny se podrobně rozepisují o každém nezdaru, zeširoka jej komentují s jedním a týmž závěrem: „ovšem, to se dalo očekávat, že ve srovnání se světem neobstojíme, copak u nás se něco podaří? Nakonec, jsme přece jen malej národ.“ A muži té země sedávají v hospodách, OSLAvujíce prohrané bitvy, a spokojeně pokyvují hlavami: Tak to vidíte, už zas tři neděle nepršelo, to sme ale blbej národ... a stařenky, když se vracejí navečer domů s plnou trávnicí, říkávají před slunce západem: kdo to kdy viděl, takle blbej parlament, já nevim, proč zrovna my musíme bejt tak blbej národ... A když nadejde čas voleb, říkávají si na návsi, já vám tam snad ani nepudu, teta, dyť to nemá cenu, dyť se tam zaseje dostanou ty lumpové a podvodníci a obhájci zájmů cizích mocností – když my sme holt tak blbej národ...

...a když se pak do parlamentu celkem bez potíží dostanou lumpové a podvodníci a obhájci zájmů cizích mocností, říkávají si lidé popravdě: no, jestli já sem to neřikal, zase je to tam samej lump a podvodník a obhájce zájmů cizích mocností, já nevim, když my sme tak blbej národ... A není pak větší slávy v té zemi než slavná výročí smrti mučedníků a ještě slavnější výročí prohraných bitev.